

Dankbaar

Terwijl ik dit artikel schrijf, achter mijn open zolderkamer raam, zingt een merel uit volle borst zijn lied op slechts twee meter afstand van mij en van mijn technische snufjes. De mens heeft vele communicatie middelen nodig om het gewenste doel te bereiken. Met onze stem komen we allang niet zover meer, dan we wensen. Wij mensen hebben raketten ontwikkeld om onze buren te vertellen wat wij willen en wat we van hun denken!

De merel in de boom voor mijn huis doet dat nog op een andere manier ... en het werkt ook nog. Met het geluid, uit zijn kleine keeltje, produceert het dier zoveel decibellen dat andere merels wel moeten denken: "Hier moet ik niet komen, dit gebied is al bewoond!" De mens kan zijn ooit eens verworven territorium niet meer met zijn stemgeluid, zoals de merel, verdedigen tegen zijn soortgenoten. Wij hebben op zijn minst prikkeldraad en barricades nodig of zelfs camera's om onze mogelijke aanvallers buiten ons dierbaar erf te houden.

De merel kan het tegenwoordig nog af met zijn vele gevarieerde zang tonen. Als ik goed naar het dier luister, is het net of hij een heel boek voorleest. Er is voor mij geen touw aan vast te knopen over de melodie van een merel. Elke regel is weer anders dan de vorige die hij zingt. Misschien is onze zwarte, en trouwe "standvogel" daarom juist zo uniek in ons land.

De vogel verdedigd heus niet alleen zijn nest met vijf jonge mereltjes in mijn tuin door zijn vele zingen in de avond uren. Nee, ik ben er van overtuigd dat de vogel ook zingt uit dankbaarheid voor wat de dag hem vandaag weer heeft gebracht aan voeding voor hun jongen! En mijn tuin merel is niet de enige merel in ons land die dat doet! Er zijn er nog een paar honderd duizenden merels in ons land die vandaag ook weer vele jongen in hun nest hebben verzorgd met vele wormen, torren, kevers, spinnen, rupsen en vliegen. Het totale aantal insecten wat vandaag is gevangen door onze gevleugelde vrienden, kan wat betreft het gewicht niet in een vrachtwagen vervoerd worden !!!

Voor de mens op onze aarde is er tot op dit moment geen beter bestrijdingsmiddel tegen de dieren, die wij niet zo graag zien, dan de natuur zelf! Vaak beletten wij de natuur haar gang te gaan! Maar al te vaak laten wij onze economie "voor" gaan. Het is voor de "natuurmensen" onder ons steeds genoeglijker om te horen van onze regering dat een bepaald gebied in ons kleine landje weer terug gegeven wordt aan de natuur. Ondanks de economische schade, brengt het ons, op de lange termijn gezien, winst.

Op mijn "landgoed" van ruim zeven honderd vierkante meter hangen maar liefst 12 broedkasten voor verschillende soorten vogels. Allen zijn "Bezet" dit jaar. Ik heb geen last van gemene insecten die mijn welzijn op aarde zouden kunnen verstoren. In heb ooit eens in mijn "Stellingen" geschreven: "Elk jong echtpaar zou na de huwelijksnacht een boom moeten plantten en een nestkastje voor onze vogels aan de muur van hun woning bevestigen".

Tot nu toe hebben de eksters in de hoge berken boom, die ik dertig jaar geleden heb geplant, hun jongen groot gebracht en zijn er ook al vijftien jonge koolmeesjes uitgevlogen in de natuur uit de door mij opgehangen nestkasten. Gisteren werd er bij mij een hulpeloos en jong bosuiltje gebracht. De moeder was doodgereden door autobanden op de Lekdijk. Een jong zat troosteloos naast de dode moeder en bedelde om voeding. Een oplettende voorbijganger zag dit tafereel met lede ogen aan en bracht het jonge uiltje bij mij.

Ik heb me over het dier ontfermd en daarmee beloof ik vanuit mijn hart dat ik het dier verder zal opvoeden. Het uiltje is duidelijk ondervoedt en mager. Het snakt naar voeding. Om in leven te blijven heeft dit dier direct voedsel nodig. Achter in mijn schuur heeft een gerbil echtpaar een paar dagen geleden een prachtig nestje gemaakt met daarin vijf jonkies. Het is mooi om te zien hoe moeder gerbil haar jongen verzorgd!. Haar jongen zijn nu vier dagen oud en perfect geschikt als voeding voor de zojuist binnen gebrachte jonge bosuil.

Ik moet kiezen, of de jonge bosuil laten sterven ... of de jonge gerbils opofferen.

De ouders van de jonge gerbils hebben over drie weken weer nieuwe jongen, de bosuil niet. De bosuil ruimt meer ongewenste dieren op in ons land dan de in gevangenschap en in kooien gehouden gerbil.

Ik kies voor de bosuil en binnen twee keer vierentwintig uur is het leuke nestje met gerbil jonkies verdwenen in de keel van de jonge bosuil. Ik lok de moeder gerbil met een stukje brood van haar nestje ... en pak dan stiekem een jong van haar weg die direct daarna in de gulzige keel van de jonge bosuil verdwijnt.

Dit hele gebeuren gaat nog drie weken door. Wil ik de uil weer terug zetten in onze natuur dan kost dat mij mijn hele gerbil en muizen kolonie. Als jij ook asielhouder wilt worden voor bijzondere dieren, moet je kunnen kiezen tussen leven en dood. Wat laat ik leven ... en wat offer ik op!

De door mij verzorgde en straks weer los gelaten uil ontlast ons in zijn verdere leven van vele muizen die ons land grote schade toebrengen. De "donerende" gerbils hebben hun levensopdracht alweer voltooid ... dus hebben "gepaard" en wachten op hun nieuwe nakomelingen.

En wat moet ik doen als er morgen weer iemand voor mijn asiel staat met een jonge kerk uil, gewikkeld in een oude jas die nog achter in de auto lag.

Gelukkig heb ik nog meer gerbil echtparen. Je mag ze ook "donoren" noemen. Ik ben ze zeer dankbaar voor hun inzet voor de dierenwereld, ook al is dat niet van te voren afgesproken!

Nadat ik een uil of havik, na vele weken verpleging, weer heb losgelaten in onze natuur, blijf ik altijd achter, met mijn voeten op de grond, en met de vraag ... "Zou er ook iemand zijn die mij bedankt, of ben ik nu de Boeman?"

SKUKUZA